

N:o 29.

Viidentenä sunnuntaina Paastossa.

Evank. Joh. 8: 46–59.

Jesus sanoi Juutalaisille: kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden? Jos minä sanon teille totuuden, miksi ette usko minua? Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat; sentähden ette kuule, ett'ette Jumalasta ole. Niin vastasivat Juutalaiset ja sanoivat hänelle: emmekö me oikein sano, että sinä olet Samarialainen, ja sinulla on perkele? Jesus vastasi: ei minulla ole perkele, vaan minä kunnioitan minun Isääni, ja te häväisette minua. En minä etsi omaa kunniatani, yksi on, joka sitä kysyy ja tuomitsee. Totisesti, totisesti sanon minä teille: joka kätkee minun sanani, ei hänen pidä näkemän kuolemaa ijankaikkisesti. Niin Juutalaiset sanoivat hänelle: nyt me ymmärsimme, että sinulla on perkele. Aabraham on kuollut, ja profeetat, ja sinä sanot: joka kätkee minun sanani, ei hänen pidä maistaman kuolemaa ijankaikkisesti. Oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on? ja profeetat ovat kuolleet: miksi sinä itses teet? Jesus vastasi: jos minä itseäni kunnioitan, niin ei minun kunniani ole mitään; minun Isäni on se, joka kunnioittaa minua, jonka te teidän Jumalaksenne sanotte. Ja ette tunne häntä: mutta minä tunnen hänen, ja jos minä sanoisin, ett'en minä häntä tuntisi, niin minä olisin valehtelija, kuin tekin; mutta minä tunnen hänen, ja kätken hänen sanansa. Abraham teidän isänne iloitsi, nähdäksensä minun päivääni: hän näki sen, ja ihastui. Niin Juutalaiset sanoivat hänelle: et sinä ole vielä viidenkymmenen ajastajan vanha, ja olet nähnyt Abrahamin. Jesus sanoi heille: totisesti, totisesti sanon minä teille, ennen kuin Abraham olikaan, olen minä. Niin he poimivat kiviä, laskettaaksensa häntä; mutta Jesus lymyi ja läksi ulos temppeleistä, käyden heidän keskeltänsä; ja niin hän pääsi ulos.

Tämä evankeliumi opettaa, kuinka paatuneet käyvät sitä hupsummiksi, mitä enemmän heitä opetetaan ja ystävällisesti houkutellaan. Kristus nimittäin tässä ystävällisesti tiedustellee heiltä syytä, minkä tähden he eivät sittenkään usko, vaikka he eivät voi nuhdella hänen elämänsä eikä oppiaan. Hänen elämänsä on puhdas, sillä hän kerskaa ja sanoo: **Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden?** oppi myöskin, sillä hän sanoo: **Jos minä sanon teille totuuden j. n. e.** Hän siis tekee, niin kuin opettaa.

Ja nämä kaksi asiaa tulee jokaisen saarnaajan toteuttaa; ensiksi tulee hänen viettää nuhteetonta elämää, että saattaisi kerskata ja

ettei kenelläkään olisi syytä pilkata oppia, ja toiseksi esittää puhdasta oppia, ettei hän ketään häntä seuraavaa viettelisi. Näin täytyy hänen olla varustettu molemmilla puolilla: nuhteettomalla elämällä vihollisia vastaan, jotka paljoa enemmän katsovat elämätä kuin oppia ja elämän vuoksi katsovat opin ylönsä, sekä opilla ystävien edessä, jotka paljoa enemmän pitävät silmällä oppia kuin elämää ja opin vuoksi elämääkin kärsivät.

Sillä onhan tosi, ettei mikään elämä niin hyvä ole, että se Jumalan edessä olisi synnintön. Sen vuoksi on siinä kylläksi, että se on nuhteetonta ihmisten edessä. Mutta opin täytyy olla niin hyvää ja puhdasta, että se kestää

ei ainoastaan ihmisten vaan myöskin Jumalan edessä. Sentähden saattaa jokainen hurskas opettaja hyvästi sanoa: Kuka teistä nuhtelee minua? **Teistä**, sanon minä, jotka olette ihmisiä, mutta Jumalan edessä olen minä syntinen. Näin teki Mooseskin 4 Moos. 16: 15 kerskatessaan: **En minä heiltä ottanut asiaakaan, ja en ole heidän yhdenkään pahaa tehnyt**; samoin Samueli 1 Sam. 12: 3 ja Jeremias ja Ezekias, jotka siten kerskailivat viattomuudestaan ihmisten edessä tukkiakseen laittajain suut. Mutta Kristus ei puhu näin opista, hän ei sano: Kuka teistä voi nuhdella oppiani? Vaan: **Jos minä sanon teille totuuden** j. n. e. Täytyy, näet, olla vakuutettu siitä, että oppi on oikea ja totuus Jumalan edessä, eikä sitten tule välittää, mitä ihmiset siitä pitävät.

Näin ei ole juutalaisilla mitään muuta syytä epäuskoonsa, kuin etteivät ole Jumalan lapsia. Sentähden hän langettaakin heille tuomion sanoen: **Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat, sentähden ette kuule, että te ette Jumalasta ole.** Tämä ei ole mitään muuta kuin: te olette perkeleestä.

Tätä eivät juutalaiset voineet kärsiä, sillä he tahtoivat olla Jumalan lapsia ja kansaa; sen vuoksi he siitä raivostuivat ja herjaavat molempia sekä hänen elämäänsä että oppiaan. **Oppia** sanoessaan: **Sinulla on perkele**, se on: sinä puhut perkeleestä ja sinun oppisi on perkeleen valheita; **elämätä** taas sanoessaan: **Sinä olet samarialainen**, joka juutalaisista kuului pahemmalta kuin mikään muu pahe.

Näin opettaa tässä meille Kristus, kuinka meidän ja hänen sanansa täytyy käydä: sekä elämä että oppi pitää tuleman kirotuksi ja häväistyksi, ja lisäksi vielä maailman etevimpäin, viisainten ja ylimmäisten puolelta. Siinä sitten tunnetaan pahat puut hedelmistään, kuinka ne kauniistikin kiiltäessään ovat aivan katkeria, myrkyllisiä, kärsimättömiä, julkeita

ja mielettömiä sadattelemaan ja tuomitsemaan, kun heidän arkaan kohtaansa kosketaan ja heidän menonsa Jumalan sanalla julistetaan kelvottomaksi.

Mitä tekee tässä Kristus? Elämän jättää hän häväistykselle alttiiksi, on vaiti ja kärsii, vaikka he sanovat häntä samarialaiseksi, mutta oppia hän puollustaa. Oppi ei nimittäin ole meidän vaan Jumalan, sen ei tule mitään kärsiä, vaan tässä pitää meidän kärsivällisyytemme loppuman; minun pitää panna kaikki alttiiksi, mitä minulla on, ja kärsimän kaikki, mitä ikänänsä tekevät, ettei vaan Jumalan ja hänen sanansa kunnia tulisi kärsimään. Sillä vaikka minä hukkuisinkin, ei siitä ole isoa vahinkoa, mutta jos minä annan Jumalan sanan hukkaa ja olen ääneti, niin tuotan vahinkoa Jumalalle ja koko maailmalle. Vaikka nyt en taida tukkia heidän suutansa enkä estää heitä herjaamasta, en saa kuitenkaan vaieta enkä myöntää heille oikeutta, kuten teen nuhteettoman elämäni suhteen, jossa saavat olla oikeassa. Vaikka he tekevätkin minulle vääryyttä, pysyy se kuitenkin oikeana Jumalan edessä.

Näin puollustautuu Kristuskin tässä ja sanoo: **Ei minulla ole perkele**, se on: ei minun oppini ole perkeleen valheita, **vaan minä kunnioitan isääni**, se on: minä saarnaan opissani Jumalan armoa, jonka kautta hän uskovalisilta on saapa ylistyksen, rakkauden ja kunnian. Evankelinen saarnavirka, näet, ei muuta ole kuin Jumalan kunnia, kuten Ps. 19: 2 sanoo: **Taivaat ilmoittavat Jumalan kunnian** y. m. s. **Mutta te häpäisette minua**, se on: te nimittelette minua perkeleen valhettelijaksi, joka herjaa ja häpäisee Jumalaa.

Miksi ei hän sano näin: **Minä kunnioitan minun isääni ja te häpäisette häntä**, vaan sanoo: **te häpäisette minua**. Tällä hän salaisesti osoittaa, että isän ja hänen kunniansa on yksi ja sama, kuten hän isän kanssa on sama Jumalakin. Sen ohessa hän myöskin tahtoo,

että saarnavirkaamme, joka Jumalata ylistää, pitäisi kaikella syyllä kunnioitettaman, jos kohta se saakin häpeätä kärsiä. Näin tahdomme mekin nyt tehdä ruhtinaitamme ja paavin pappeja kohtaan. Kun he käyvät elämämme kimppuun, niin tulee meidän sitä kärsiä ja palkita viha rakkaudella ja paha hyvyydellä. Mutta jos he oppia ahdistavat, silloin häytytetään Jumalan kunniaa, silloin tulee rakkauden ja kärsivällisyyden loppua; silloin älkäämme vaietko vaan sanokaamme: **Minä kunnioitan minun isääni ja te häpäisette minua**, en kuitenkaan siitä vlitä, että olette minua kunnioittamatta, sillä en minä omaa kunniaani etsikkään. Mutta katsokaa kuitenkin eteenne, **yksi on, joka sitä kysyy ja tuomitsee**, se on: Isä on sen teiltä vaativa, ja hän on teidät tuomitseva eikä jättävä teitä rankaisematta. Hän ei etsi ainoastaan omaa kunniaansa vaan minunkin, koska minä etsin hänen kunniaansa, kuten hän 1 Sam. 2: 30 sanoo: **Jotka minua kunnioittavat, niitä minä tahdon kunnioittaa**. Ja tämä on meidän lohdutuksemme, että olisimme iloisia. Vaikka koko maailma meitä herjaa ja häpäisee, niin me olemme lujat siitä, että Jumala kiivailee meidän kunniamme puolesta, ja on sen vuoksi rankaiseva, tuomitseva ja kostava. Kuka vaan voisi tämän uskoa ja tässä pysyä! Hän tulee totisesti.

Totisesti, totisesti sanon minä teille: Joka kätkee minun sanani, ei hänen pidä näkemän kuolemata ijankaikkisesti. Tässä nyt Kristus juutalaisten mielestä vallan asiansa turmelee, kun ei ainoastaan puollusta oppiansa oikeana ja hyvänä, jonka he sanoivat olevan perkeleestä, vaan vieläpä julistaa sen niin voimallisesti, että se ryöstää vallan perkeleeltä, kuolemalta ja synniltä ja sekä antaa että voimassa pitää ijankaikkisen elämän. Katsoppas tässä, kuinka jumalallinen viisaus ja inhimillinen järki törmäävät vastaksuten. Kuinka voi ihminen käsittää, että ruumiillinen ja

suullinen sana voi kuolemasta vapahtaa ijankaikkisesti? Mutta aja sinä sokeus matkaansa, me tahdomme tätä ihanaa lausetta tarkastella.

Hän ei puhu tässä lain sanasta vaan evankeliumista, joka on sanoma meidän synteimme tähden kuolleesta Kristuksesta y. m. s. Jumala ei nimittäin voinut muulla tavalla jakaa Kristusta maailmaan; hänen täytyi sulkea Kristus sanaan ja näin levittää häntä ja tarjota jokaiselle. Muutoin olisi Kristus jäänyt olemaan yksikseen ja pysynyt meille tuntemattomana, joten hän olisi kuollut ainoastaan itsensä hyväksi. Mutta kun sana ilmoittaa meille Kristuksen, niin se julistaa meille sen, joka on voittanut kuoleman, sunnin ja perkeleen. Joka siis käsittää ja kätkee sanan, hän käsittää ja kätkee Kristuksen, ja hänellä on siis sanassa se, joka hänen päästää kuolemasta vapaaksi ijankaikkisesti. Sentähden se on **elämän sana**, ja totisesti tosi on: **joka sen kätkee, hänen ei pidä kuolemata näkemän ijankaikkisesti.**

Tästä voidaan hyvin ymmärtää, mitä hän **kätkemisellä** tarkoittaa. Se ei ole sanottu sellaisesta pitämisestä, jolla lakia pidetään töillä, sillä tällainen sana Kristuksesta täytyy pitää uskolla sydämeen kätkettynä, ei kädellä tai työllä, kuten sen juutalaiset tässä käsittävät ja raivostuvat hirmuisesti Kristusta vastaan, koska muka **Abraham ja profetat ovat kuolleet** tietämättä ollenkaan tällaisesta kätkemisestä, kuolemasta ja elämästä. Eikä sitä suinkaan suotta sanota kätkemiseksi, sillä sotaa ja kilvoitusta siinä kysytään, kun synti kalvaa, kuolema painaa ja helvetti ahdistaa. Silloin pitää meidän hellittämättä pitää sanasta kiinni eikä antaa minkään meitä siitä irti reväistä. Niinpä katso nyt, kuinka Kristus juutalaisia vastaa ja ylistää oppiaan: Te sanotte minun sanani olevan perkeleestä ja tahdotte polkea sen alas helvettiin, mutta minäpä sen sijaan sanon, että siinä on Jumalan voima, ja korotan sen kaikin taivasten ja luontokappalten yläpuolelle.

Miten sen laita sitten on, ettei **kuolemata nähdä eikä maisteta**, vaikka kuitenkin juutalaisten sanain mukaan **Abraham ja kaikki profeetat ovat kuolleet**, jotka epäilemättä kätkivät Jumalan sanan? Tässä tulee meidän ottaa vaari Kristuksen sanoista, joissa tehdään se erotus, että **kuolema** on toinen asia kuin **kuoleman näkeminen ja maistaminen**. Kaikkein meidän täytyy kuolla, mutta kristitty ei maista eikä näe kuolemata, se on: hän ei tunne sitä eikä sitä niin kauhistukseen, vaan menee siihen hiljaa ja levollisesti, ikäänkuin hän nukahtaisi kuitenkin kuolematta. Mutta jumalaton tuntee sen ja kauhistuu sitä ijankaikkisesti. **Kuoleman maistamiseksi** voidaan siis hyvästi sanoa kuoleman voimaa ja valtaa tai katkeruutta, niin, sepä se juuri on ijankaikkinen kuolema ja helvetti.

Tämän erotuksen tekee Jumalan sana. Kristityllä tämä sana on ja siihen hän turvautuu kuolemassa; sen vuoksi hän ei kuolemata näe, vaan näkee elämän ja Kristuksen sanassa, eikä hän sen vuoksi myöskään tunne kuolemaa. Mutta jumalattomalla ei sanaa ole, sentähden hän ei mitään elämätä näe, vaan pelkkää kuolemata; siis täytyy hänen se myöskin tuntea; ja se juuri on katkera ja ijankaikkinen kuolema.

Siis tarkoittaa Kristus tässä sitä, että joka hänen sanassaan pysyy, hän ei ole keskellä kuolematakaan tunteva eikä näkevä kuolemaa, kuten hän Joh. 11: 25 sanookin: **Joka uskoo minun päälleni, hän elää, ehkä hän olis kuollut; sillä minä olen elämä** j. n. e., se on: hän ei tunne kuolemaa.

Tästä nyt näemme, kuinka suuri asia on olla kristittynä, joka jo ennakoita on ijankaikkisesti kuolemasta pelastettu ja jonka ei koskaan enään tarvitse kuolla. Hänen kuolemansa eli poismenonsa näyttää kyllä ulkonaisesti yhtäläiseltä kuin jumalattomankin poismeno, mutta sisällisesti on erotus sellainen kuin tai-

vaan ja maan välillä. Kristitty, näet, nukkuu kuolemaan ja menee sen kautta elämään, mutta jumalaton menee pois elämästä ja tuntee kuolemata ijankaikkisesti, niinkuin näemme, kuinka muutamit kuoleman hädässä vapisevat, epäilevät ja hätääntyvät, käyvät raivoisiksi ja hulluiksi.

Sentähden sanotaankin kuolemata Raamatussa **uneksi**, sillä samoin kuin uneen vaipuva ei tiedä, mitä hänelle tapahtuu, ja pääsee herätessään huomaamatta aamuun, samoin pitää meidänkin äkkiarvaamatta nouseman ylös viimeisenä päivänä, niin ettemme tiedä, kuinka olemme tulleet kuolemaan ja kuoleman läpi.

Ottakaamme tästä toinenkin esimerkki. Kun Israelin lapset lähtivät Egyptistä ja tulivat Punaisen Meren rannalle, olivat he vapaita eivätkä tunteneet mitään kuolemaa vaan paljasta elämää. Mutta kun kuningas Farao ajoi heitä takaa kaikella sotavoimallansa, silloin joutuivat he keskelle kuolemaa, silloin ei ollut enään mitään elämätä näkyvissä. Heidän edesänsä oli meri, jonka läpi he eivät voineet päästä, takana oli kuningas Farao ja molemmilla puolilla korkeat vuoret, joten he olivat kaikilta puolista vangitut ja suljetut kuolemaan, niin että he sanoivatkin 2 Moos. 14: 11 Moosekselle: **Eikö hautoja ollut Egyptissä j. n. e.** Näin tykkänään toivottomia he olivat elämästä. Silloin tuli Mooses tuoden Jumalan sanan, joka keskellä kuolemaa heitä lohdutti ja elähytti v. 13 sanoen: **Elkäät peljätkö, seisokaat ja katsokaat, minkä autuuden Herra tänäpäpä tekee teille; sillä näitä egyptiläisiä, jotka te tänäpäpä näette, ei teidän pidä ikänänsä enämpi näkemän ijankaikkisesti.**

Tähän sanaan he tarttuivat kiinni ja pysyivät siinä; sen kautta tuli heille elämä kuolemasta näkyviin, koska he uskoivat sanan, että niin oli tapahtuva. Siihen luottaen astuivat he keskelle Punaista Merta, joka kummallakin puolella seisoi kuin kaksi muuria. Silloin ta-

pahtui, että meressä oli pelkkää elämää ja turvaa, vaikka siinä ennen oli pelkkää kuolemaa ja vaaraa. He nimittäin eivät ikänään olisi olleet niin rohkeita, että olisivat mereen astuneet, vaikka se satakin kertaa olisi heidän eteensä jakautunut, ellei heillä siinä olisi ollut Jumalan sanaa, joka heitä lohdutti ja heille elämän lupasi. Näin voittaa ihminen kuoleman elämän sanalla, jos hän riippuu siinä ja uskoo ja menee sillä kuolemaan.

Siksi sanoo Kristuskin tässä juutalaisia vastaan, että **Abrahami ja profeetat vielä elävät** eivätkä ole koskaan kuolleetkaan, vaan oli heillä elämä keskellä kuolemaa; mutta he makaavat ja nukkuvat kuolemassa. Sillä **Abrahami**, sanoo hän, näki minun päiväni ja ihastui. Näin ovat profeetatkin sen nähneet. Missä ja milloin on hän sen nähnyt? Ei ruumiillisilla silmillä, kuten juutalaiset asian ymmärsivät, vaan uskon näkemisellä sydämessä, se on: hän tunsu Kristuksen, kun hänelle 1 Moos. 22: 18 sanottiin: **Sinun siemenestän pitää kaikki kansat maan päällä siunatuksi tuleman.** Silloin hän näki ja ymmärsi, että Kristus, syntyneenä hänen siemenestään puhtaan neitseensä kautta, (jotta hän ei Aadamin lasten keralla tulisi kirotuksi vaan siunatuksi), oli kärsivä kaiken maailman edestä ja toimitettava tämän saarnatuksi ja saattava koko maailman tämän siunauksen alaiseksi y. m. Tämä onkin **Kristuksen päivä**, se on: evankeliumin aika. Evankeliumi on nimittäin tämän päivän valkeus, joka Kristuksesta, kuten vanhurskauden auringosta, hohtaa, paistaa ja koko maailman valaisee. Se on siis hengellinen päivä, vaikka koittanutkin Kristuksen ruumiillisessa ajassa, kuten Abrahami näki. Mutta tästä eivät juutalaiset lihallisen mielenä vuoksi mitään ymmärtäneet, ja sentähden haukkuvat he häntä valhettelijaksi.

Tästä syystä puhuu Kristus laveammalta ja asettaa esiin perustuksen ja syyn, minkä

tähden **hänen sanansa**, eikä kenenkään muun suinkaan, tekee eläväksi, sanoen sen tulevan siitä, että **hän oli ennen Aabrahamia**, se on, että on ainoa oikea Jumala. Ellei, näet, olisi Jumala tämä persoona, joka meidän puolestamme itsensä uhrasi, niin ei auttaisi, ei tulisi mihinkään lukuun Jumalan edessä, että hän syntyi neitseestä, vaikka hän olisi tuhannenkin kuolemaa kärsinyt. Mutta **se** meille siunauksen ja voiton tuottaa kaiken synnin ja kuoleman yli, että Aabrahamin siemen myöskin on totinen Jumala, joka antoi itsensä meidän edestämme.

Kristus siis ei puhu tässä inhimillisestä olemuksestaan, joka voitiin nähdä ja tuntea, sillä voitiinhan hyvästi käsittää, ettei hän ollut viidenkäänkymmenen vanha eikä siis ollut ennen Aabrahamia. Mutta siinä olemuksessa, jossa hän oli ennen Aabrahamia, on hän ollut ennen kaikkia luotuja ja ennen koko maailmaa. Hän tietysti oli hengellisenkin olemuksensa mukaan ihminen ennen Aabrahamia, se on: hän oli sanassa ja uskon tietämisen kautta pyhissä, sillä he tiesivät ja uskoivat kaikki, että Kristus, Jumala ja ihminen, oli kärsivä meidän edestämme, kuten Hepr. 13: 8 sanotaan: **Kristus se eilen ja tänäpäpä ja myös ijan-kaikkisesti**, ja Joh. Ilm. 13: 8: **Karitsa, joka maailman alusta tapettu on.** Kuitenkin puhuu hän tässä oikeastaan Jumalallisesta olemuksestaan.

Mutta tähän kompastuu järki hirmuisesti ja tahtoo mielensä menettää, kun ihminen pitäisi olla Jumala. Sellaista se ei voi saada yhteen sopimaan, ja vielä tänäkin päivänä on tämä pääkappale loukkauskivi juutalaisille, jotka eivät voi lakata kiviä viskelemästä ja häpäisemästä. Mutta toisaalta ei Kristuskaan lakkaa **lymyämästä ja lähtemästä ulos heidän temppeleistään**, niin etteivät he voi häntä nähdä eikä löytää Raamatusta, vaikka sitä joka päivä tutkivat.

Tämä kertomus ei ole suinkaan vähäinen pelotus kaikille, jotka Raamatun tuntemisellaan ylpeilevät eivät nöyryydessä sitä tutkistele. Tapahtuu, näet, vielä tänäkin päivänä, että monet Raamattua lukevat ja opiskelevat, eivätkä kuitenkaan voi löytää Kristusta, **hän on lymynnyt ja lähtenyt ulos temppelistä.**

Ja kuinkahan monta niitäkin on, jotka suullaan sanovat Jumalan olevan ihmisen, ja ovat kuitenkin ilman henkeä sydämessään, sekä jotka koettelemuksen aikana näyttävät, etteivät koskaan ole toden teolla sitä uskoneet. Tämä olkoon kylläksi asiasta. Amen.

(Huom.! Järjestys muutettu D:n ja I:n suomennoksen mukaan).